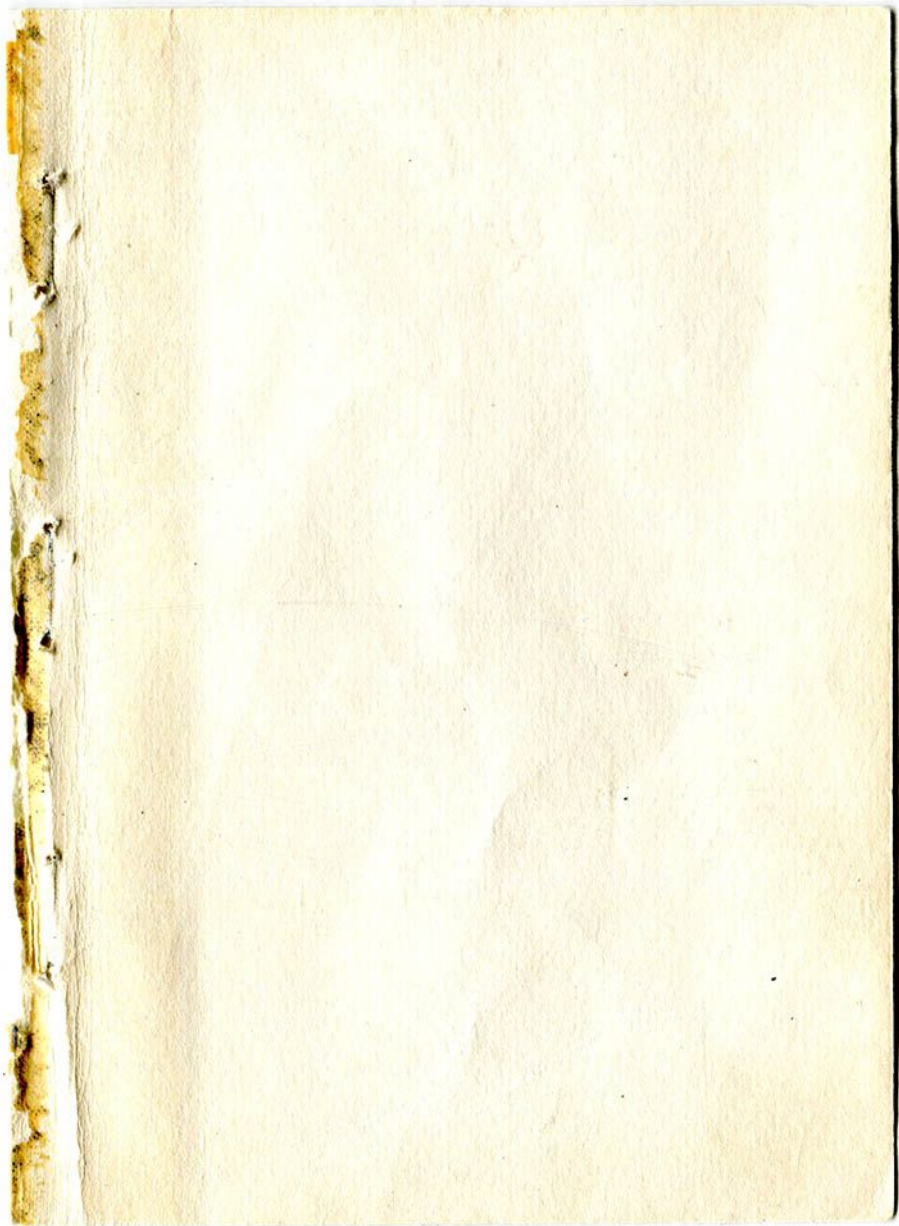
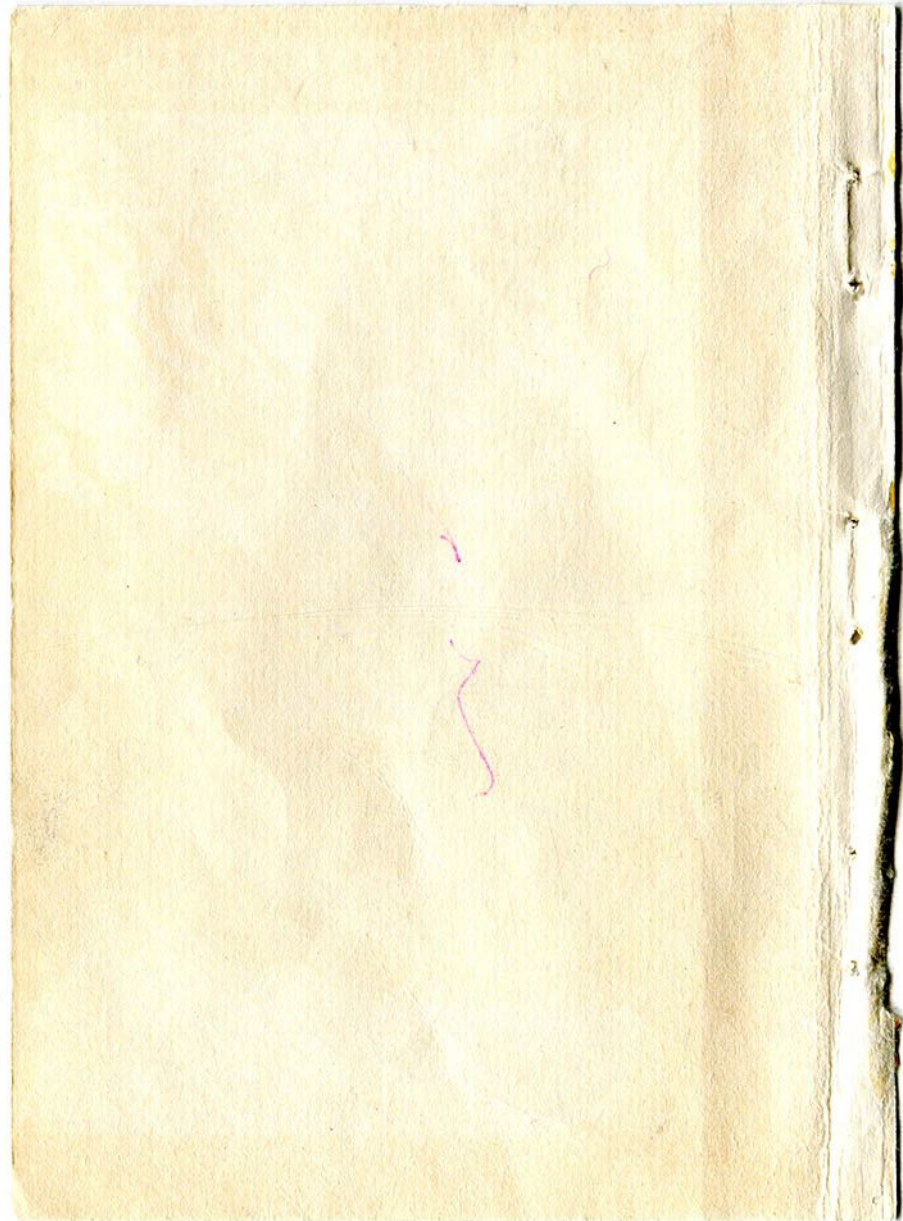

Ба 52 570

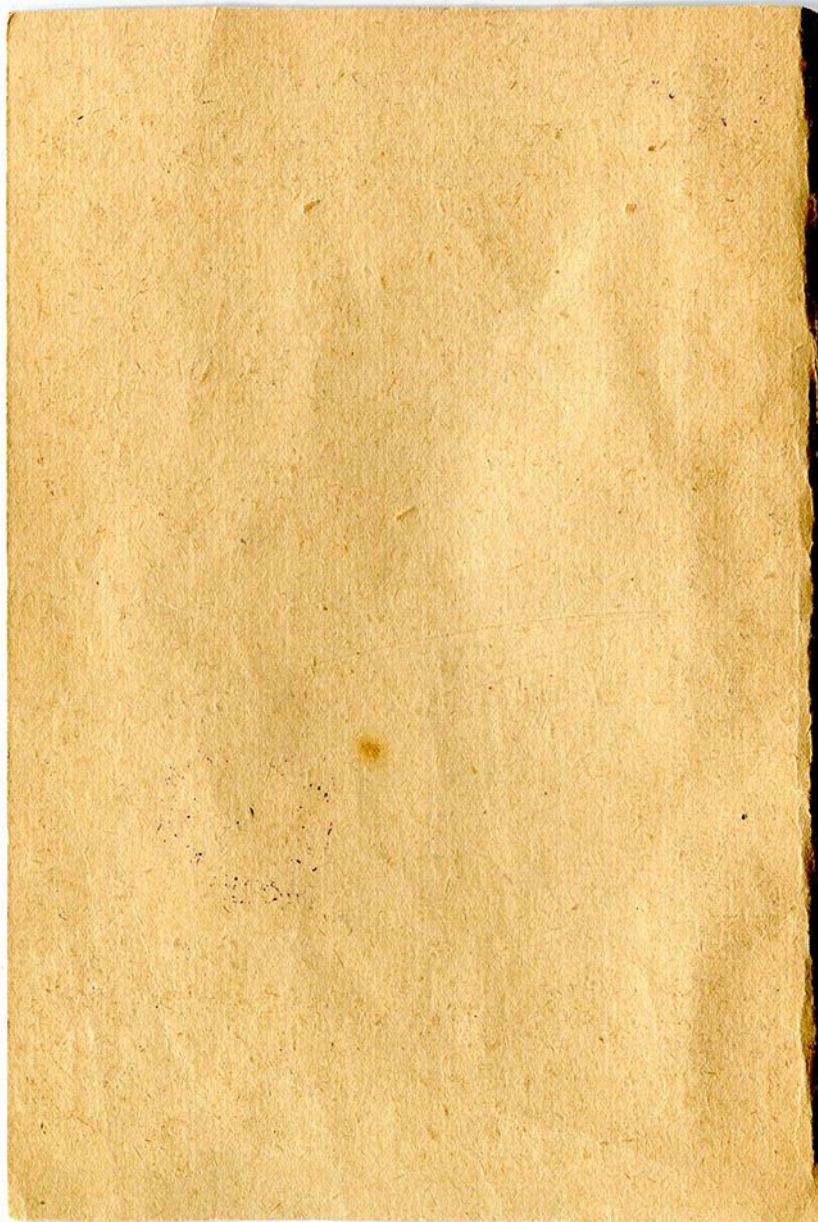
◆ КЛЯШТОРНЫ ◆

КЛЯШТОРНЫ

ЗАВЕІ

ВЪДАНЬЕ ЦБ МАЛАДНЯКА
МЕМСК-1927

б. н. н. б. 52570

Ба 52570

КЛЯШТОРНЫ

КЛЯНОВЫЯ ЗАВЕІ

Бел. адзел
1994 г.

ВЫДАЊНЕ ЦБ „МАЛАДНЯКА“
МЕНСК—1927.

25. 11. 4. 2009

Галоўлітбел № 24057.

У ліку 2000 экз.

2 друкарня БДВ. з. № 1373.

АДРЫВАК «КЛЯНОВЫЯ ЗАВЕІ»

I

Ня вечар росны—
Вечар сіні
Губляе ў просіні цвяты,
А кудры выцьвіўшай асіны
Стрыгуць васеньнія сярпы.

Ня жнеі ў вязьмы залатыя
Ўплятаюць пражу туманоў,
А ветры буйныя за тынам
Мяцеляць золата кляноў.

Ня, сьпеваў звонкія адзыўкі
Разносяць ў далечы гаі,
А ў полі сумныя дажынкі
Сягоньня граюць журавы...

Лілёвы змрок
Ў палёх нямеє,
Даліны выбяліў мяроз,
І, быццам, сеюць,
Зоры сеюць
На гонях шоўкавых нябёс.

II

Як сумна, любая, дакору
З твайго кілішка дапіваць,
Калі так сьвецяць
Сьвецяць зоры,
Калі так зоры зіхацяць.

Пайці-бы ў ноч,
Пайці далінай,
Пайці чорт ведае куды...
Ня ўсе пратоптаны пуціны,
Ня ўсе стаптаны гарады.

Пайці туды,—
Дзе ты за брамай
Калісьці ждала маладзік,
І з ціхіх сноў,
З дзявочых мараў
Пляла ружовыя вянкi.

Пайці туды,
Дзе з каласамі
Твая шапталася каса,
Дзе з цёмна-сінімі начамі
Ты ціха гутарку вяла.

Хачу шукаць туды пуціну,
Дзе ў сіняй пражы туманоў
Ты серп сярэбраны згубіла,
І многа казачных гадоў.

І там дзе стынь ў палёх нямеє,
Дзе стрэхі выбяліў мароз,
І быццам сеюць,—
Зоры сеюць
На гонях шоўкавых нябёс;

(Дзе месяц з зорнае званьніцы
Вартуе золата кляноў,
Хачу сьпяваць,
Хачу маліцца
Над чаркай выпітых гадоў.)

Хачу асьнежаным страпілам
Сказаць ў нямеючай цішы,
Што ты згубіла,
Ты згубіла
Асноведзь ціхую душы.

Што гэту сінь
І клён за брамай
Ты любіш так,
Як любім мы
Даўно рассыпанья мары,
Даўно разьвешаныя сны.

Што ў час, як месяц серабрыца
Ў каралях выцьвіўшых асін,
Другой красе,
Другім зарніцам
Ты аддаеш спакой душы.

III

Як сумна, любая, дакоры
З твайго кілішка дапіваць,
Калі так сьвецяць,—
Сьвецяць зоры,
Калі так зоры зіхацяць.

Пайці-бы ў ноч,
Пайці далінай
Пайці чорт ведае куды...
Ня ўсе пратоптаны пудзіны,
Ня ўсе стаптаны гарады.

Пайці дзе ветры на вазёрах
З лістоты выткалі абрус...
Люблю я шыр,
Люблю я поле,
Люблю я маці Беларусь.

Тут кожны куст п'яе каханьне,
Тут рэчка казкаю журчыць,
Аповесьць доўгую змаганьня
Тут навявае кожны крыж.

Дарогай ў далечы пайду я,
Пайду часамі без дарог,
І кожны кусцік расцалую
На ўміраючых палёх ..

Калі над цінаю імшараў
Засьвішча волат гарадоў,
Я разаб'ю пустую чарку
На полі выпітых гадоў.

Ня буду, любая, дакоры
З твайго кілішка дапіваць,
Калі над шляхам будуць зоры
Сталёвай раніцай зіяць.

* * *

Рыжы, но,
Не глядзі з-за плуга,
Годзе слухаць табе салаўя!
Ўліў-бы ў косьці старэнькія пугай,
Тузгануў-бы,
Ды нечага жаль.
Помню, рыжы,
Па сіняй атаве
Жарабчы ты зух рассыпаў;
Ў заліхвацкай кадрылі
Ня раз капытамі
Раззлавана мяне частаваў.
Ты падрос
І мушатай кабыле
Сыпаў ласкі, разьвесіўшы чуб,
І ад рэўнасьці шыю намыліў
Вараному каню грывачу.

На табе, мой задзёр златагрывы
У сьвірэпіцы дзён гарцаваў,
А затым,
Я з асінавым кіем
Вышаў новыя сьцежкі таптаць.
Аваднямі часы праляцелі,
Васількамі рассыпан задзёр;
Не падняць нам з сьмяротнай пасьцелі
Ў сінярунь адгітарыўшых дзён.
Здохнеш рыжы
На гэтых вось гонях,
Здохнеш любы—
І ўсё будзе тут...
Скора, скоро жалезныя коні
Упрагуцца ў твой мулкі хамут.
Здохнеш ты—
На заспанья гоні
Прывяду я стальнога каня
Будзе вецер-бадзяка з прасоньня
Смуту дымам з палёў праганяць...
Не шкадую мінулых мяцеляў,
Не шкадую рассыпаных дзён,
Я хачу толькі ў новае стрэмя
Палажыць адшумеўшы задзёр
Не хачу над здыхаючай клячай
Я плясьнівым псалтырнікам ныць,
Я хачу скрозь туман раскудлачваць
Усхадзячыя косы зарніц.
Рыжы, но,
Не глядзі з-за плуга,
Годзе слухаць табе салаўя!
Ўліў-бы ў косьці старэнькія пугай,
Тузгануў-бы,
Ды нечага жаль.

*Мы жылі, жывём і будзем жыць,
бо ў прасторах заўтра спатыкаем.*

Дудар

Зацьвілі сярэбраныя росы
У кілішках выцьвіўшых лістоў.
Запалілі зоры папіросы
Над буланай грываі туманоў.

Залатой мякінай лістападу
Сыпле клён над скронямі вакон,
А ў гальлі абветранага саду
Месяц сплёў паўтысячы карон.

Ледзянее ў шэрані рабіна
Па адцьвіўшай сонечнай вясне

Уміраюць палкія гадзіны
І зямля бялее па крысе.

Але дні златымі павадамі
Не завяжуць сонечных пуцін.
Не заплача сэрца з журавамі
У туман ажвіраных далін

Нешкада рассыпаных гадзінаў:
«Мы жылі, жывём і будзем жыць».
Бо зіяюць зоры над краінай
І ў туман схіляюцца крыжы.

Залатой мякінай лістападу
Пашумяць сумуючы гаі...
Скора ў сіль сталёваю брыгадай
На палёх засьвішчуць салаўі

Зацьвітуць сярэбраныя росы
У сталёвым коляры машын,
І запаляць зоры папіросы
Над зялёнай пражую далін

* * *

Хто зварушыў нямеючыя хвалі
Па за плятнямі пройдзеных шляхоў,—
Хто высек песьнямі сталёвыя скрыжалі
На шэрай стэні жвірыстых гадоў?!

Ў жыцьцёвай цемені хто зорнымі страфамі
Закаласіў так стынучую тлень;
Сьлязамі бацькаўшчыны,
Горкімі сьлязамі,
Хто перасыпаў золата поэм?!

Хто над шляхамі, ў сонечнае раньне
(Дзе шапаціць бярозавы абрус)
Адаў душу за вечнае змаганьне,
Распяў душу за маці—Беларусь?!

Хто над вякамі кладкі перакінуў
І сонцакрылыя паставіў маякі,—
Таму пляце,—
Пляце яго краіна
З пялёстак шчырасьці ружовыя вянкi.

А. Віннікавай

НА ЛЕДЗЯНОЙ ГІТАРЫ

З вішнёвых хмар на ледзяной гітары
Заплакала зара па сонечнай вясне,
І быццам з вёснамі развеваныя мары
На успамін застылі на вакне

Куды пашло, куды ўсё уляцела,
Чаму загінула ня кінуўшы слядоў,
Чаму застыла ўсё — заледзянела
Ў туманнай шэрані асьнежаных палёў?

Так і ў жыцці — развеваныя вёсны
Туманам крыюцца ў завях залатых,
І замярзаюць сонечныя вёслы
На паўпуці ў каралях ледзяных...

Ты гаварыла,
Ты мне гаварыла:
— Наш просты шлях не зьвяжучь туманы —
Што ты душу і сэрца падарыла

Ў шыпучы кубак сонечнай вясны
Чаму-ж так неба вычарнілі хмары,
Чаму згарэла месячная сіль,
Чаму любімая, на ледзяной гітары
Ты адпяваеш сонечныя дні?

Чаму замёрзлі сонечныя вёслы
На паўпуці ў каралях ледзяных,
Чаму ружовыя разветраліся вёсны
І нашы сьцежкі вяжуць туманы?..

З вішнёвых хмар на ледзяной гітары
Зара заплакала па сонечнай вясне,
І быццам з вёснамі разьвеяныя мары
На успамін застылі на вакне.

Па-за вакном крышталяцца зарніцы,
За пералесіцы губляюць серабро.
На вёсцы цішыня —
Аднэй табе нясьпіцца
Ў тваіх руках шуміць верацено.

Шуміць—зьвініць,
А думкі—валацугі
Лятуць—снуюць—
Хто можа іх спыніць?
Ты цягнеш валакно
І завіваеш кужаль
З сівымі пырскамі сярэбраных зарніц.

Бягуць часы,—
Часы як хвалі валяць...
Яшчэ учора любыя бары
У косы росныя

Зарніцы упляталі,
Сягонья сум прынеслі журавы.
На канапляньніку,—
Дзе змрокі куламесяць
Губляе неба тысячы цвятоў,
І акалеў
За брамай сіні месяц
Ў халоднай шэрані васеньніх туманоў....

Па-за вакном крышталяцца зарніцы
За пералесіцы губляюць серабро.
На вёсцы цішыня—
Аднэй табе ня сьпіцца,
Ў тваіх руках шуміць верацяно.

Два дні назад,
Была у сельсавеце

Як ўсё мянецца
І жыцьце і закон...
І думкі дым
Плывуць к празрыстай мэце
За змрок душы,
Дзе жыцьця—зоры сьвецяць.
Дзе ў кожным сэрцы б'ецца комсамол.

Імклівіць час...
А што?
Што далей будзе?..
Слатой за прасьніцай праносяцца гады.
Жыцьцё—жыцьцё!
Як шырак сьвет і людзі,
І як-жа як
Павабны гарады.

Зімой у вечары
У хаце пры лучыне,
Калі за брамаю як тысячы ваўкоў
Мяцелі нудныя
Так вылі й галасілі
І пасыпалі белью за вакном,

Старая маці казку гаварыла,
Трашчэў, лучнік,
Мурлыкаў дзесьці кот,
А ў цесных вуліцах
Сабакі ў рогі трубілі,
І быццам ведзьмы
Вылі ля варот.

Снавалі дні
Так ціха і павольна.
Эх, колькі скоў навеялі бары,
Сягоньня ўсё патонула у багну,
Сягоньня сум прынеслі журавы.

Сягоньня крута парашыла маці
Прысватаць Янку рыжага табе;
У Янкі болі скарбу ў хаце,
Чым у панурай рыжай галаве.

Істыне сэрца
Як зара за хмарай,
Слатой за прасьніцай праносяцца гады
І быццам дым
Кудысьці гінуць мары
Пра любы сьвет, прастор і гарады

На канапляньніку—
Дзе змрокі куламесяць
Губляе неба тысячы цвятоў.
І акалеў
За брамай сіні мясяц
Ў халоднай шэрані
Куллатых туманоў.

б 52570

* * *

Раніца...
Сонца з заўзгоркаў ня вышла
Ў росах свой твар паласкаць.
Шэпчуць калосьсямі ўзвышшы
Пахне расой сенажаць.

Гай апушыўся туманам,
Гай заглядзеўся у высь,—
Кудрамі лісьцяў з кургану
Ў прозалаць возера зьвіс.

* * *

На небе сыпліцца сярэбраны гарох,—
Ў завулках ціш,—
Ў завулках ціш нямая...
О колькі жвірастых няведаных дарог
Нас прывялі ў сягонья дарагая,
Пад гэту сіль, дзе сыпліцца гарох.

Ня скажучь зор срабрыстыя завеі,
Ня скажа ліпаў выцьвіўшая медзь
Пра тое—што калісьці адзьвінела
Што будзе ў шэрані над сьцежкамі зьвінець
І сыпаць зор срабрыстыя завеі.

Ня выпіць змрок кілішкамі зарніц,
І не сагрэць застыўшыя даліны...
Само жыцьцё нас ў далечы умчыць,
Само жыцьцё пакажа пуцявіны
І вып'е змрок кілішкамі зарніц.

І грае ноч на струнах ледзяных.
Гадзіны чаркамі вычэрпываюць вечнасьць.
Як скора, любая, ў завях залатых
Сівымі пальцамі
Наш верасьнёвы вечар
Сыграе «geevium» на струнах ледзяных.

З нябесных гоняў сыпліцца гарох,—
Ў завулках ціш,—
Ў завулках ціш нямая...
А ў далях сьцеліцца паўтысячы дарог
Паўтысячы пучінаў, дарагая,
Лунаюць ў далечы, дзе сыплецца гарох.

Прайдуць гады,
Разыйдуцца пучіны,
Разыйдуцца у пражы туманоў;
Рассыплюць золата над рэчкаю каліны,
Патужа гай над сьцежкай журавоў,
І можа зноў ня сойдуцца пучіны.

КАСТРЫЧНІК

Даруй «адкуранае»
Ладанам балотнай ціны,
Вяслую човен свой з размытых берагоў
Туды,
Дзе ў кансананс кастрычніка турбіны
Здуваюць стынь з асьнежаных палёў.

Даруй!
Сьціраюць помнікі,
Сьціраюць туманамі
На перагібе новыя вякі,
І вяжа ў далечых
Над нашымі шляхамі
Гісторыя ружовыя вякі.

Ня вечна ўсё:
Вякі каменя рушаць,
З каменя маякі выкладваюць гады.

Але ня змыюцца
На полі Беларусі
У хвалях дзён Кастрычніка сьляды.

Дзе сыплюць мак
Над возерам пацёмкі,
Дзе дрэмле сіль у пражы вечароў
Сівым вякам раскажуць валатоўкі
Пра вечнае змаганьне і любоў...

Даруй «адкуранае»
Ладанам балотнай ціны,
Вяслюю човен свой з размытых берагоў
Туды,
Дзе ў кансананс сталёвыя турбіны
Зауваюць стынь з асьнежаных палёў.

Па-за вокнамі круціць мяцеліца,
Па-за вокнамі плачуць вятры...
Быццам ведзьмы за брамаю жэняцца,
Альба едуць на баль гусляры...

Дзесьці там,—
Над драмучаю пушчаю
Сьцеляць зоры цяпер агняцвет
А за вёскай ваўчыныя гульбішчы
Зараз граюць галодныя канцэрт.

Дзесьці там,—
На сіваю ваколіцу
Зараз маці з дакорам глядзіць,
І на пэўна галосіць і моліцца,
І у думках далёкае сьніць.

Мабыць думае:
Ў ноч гэту цёмную,

Ў гэту ноч на чужой старане
Плачуць ветры цяпер па пакойнаму,
Плачуць ветры цяпер аба мне.

Эх ты родная,
Родная блізкая,
Ты ня можаш ўсяго зразумець...
За тынянымі дзесьці кулісамі
Ёсьць і шчырасьць, і людзі і сьвет.

Нашы дні пераліўныя хвалі;
Ў парусах нашых сьвішчуць вятры,
Ўсе плавём мы ў бязьмежныя далі
Каб жыцьцю дарагое дарыць.

А ў жыцьці яшчэ круціць мяцеліца,
А ў жыцьці яшчэ многа сьнягоў;
Па-за нашай ваколіцай сьцеліцца
Шматгадовая глень туманоў.

Але што маладому—кіпучаму
Гэты холад апошніх заўей;
Хай галосяць марозы траскучыя
Ад марозу зара пунсавей.

Па-над нашай сталёваю пушчаю
Сьцелюць зоры цяпер агняцьвет,
Па-за намі ваўчыныя гульбішчы
Зараз граюць галодны канцэрт.

Дарагая,
Далёкая—блізкая,
Ты ня можаш ўсяго зразумець
За тынянымі дзесьці кулісамі
Ёсьць і шчырасьць і людзі і сьвет.

ЛІСТ ДА ДЗЯЎЧЫНЫ.

Звалілася сьвяза на чыстую паперу,
А думкі кружацца як тысячы лістоў...

Патоптаных дарог ужо ня мерыць
Не заплятаць расплеченых вяноў.

Усё мяняецца,—
Усё ў жыцьцёвых хвалях
Ляціць у нябыцьцё згубіўшы паводы.
Зачым я сэрца кволае параніў,—
Калі любоў закрэсьлілі гады.

Цябе я ня люблю...
Ніколі ня бывае
Каб дважды мералі жыцьцёвыя пуці.
Я новыя зарніцы сустракаю
Ды толькі шчырасьці мінулаі не найці...

Жыцьцёвы спад мянеца прыбоем
А па далёкаму далёкі перазвон...
Ў душы-нашоў я месца для другога,—
Акорды сьвежыя у пералівах дзён.

Зіялі зорамі, то крыліся туманам
Нямыя далечы нязьведаных шляхоў.
Я па другой нашоў другія раны,
Ды толькі шчырасьці ўчарашняй не нашоў

Кругом сьнягі і мёрзлыя шыпшыны
Кругом балоціцца атручаная муць
Ня вінавачу я
Няшчырую дзяўчыну,
Калі за грошы шчырасьць прадаюць.

Мне не шкада што сэрца пакалечыў—
Узьбіў душу на стынучую квецю;
На сечы быць, і выйці з поля сечы
Ня тое што прыці на сеч.

Усё мянеца,—
Усё ў жыцьцёвых хвалях
Ляціць у нябыцьцё, згубіўшы павады.
Зачым я сэрца чулае параніў,
Калі любоў закрэсьлілі гады...

Мінае сум...
Я рашчыняю дзьверы
Па-за плятні нязьведаных шляхоў...
А ноч бялёсая, нібыта на паперы
Скрыпіць марозамі на аркушах сьнягоў.

І хочацца сказаць:
Жыцьцёвыя крыніцы

Ну хто,—ну хто сьлязамі ня муціў?!
Хто ня зьбіраў срабрыстыя зарніцы
На пустырах заваяных пудін?!

Але ў марозах сэрца не астыне,
Калі вясною вее з-за гаёў...
Мы ўсе нясём,
Нясём сваёй краіне.
У падарунак сілы і любоў.

І мы па рознаму, з табою, дарагая
Прыносім дані сонечным гадам,
Але ідзём адзінымі шляхамі,
Адзінай сьцежкаю к вялікім маякам...

Раджаўся дзень,
За лесам тухлі зоры,
І хтосьці золата
Над стрэхамі губляў,
А над бялёсамі
Люстэркамі вазэраў
Туман сярэбраную
Пражу разматаў.

Жалейка пастуха
Дзень новы прывітала,
На канапляньніку
Загралі вераб'і,
Зара за ўзгоркамі
Начніцы замыкала
І косы вешала
На росныя гаі.

А ў полі ціш,
Нямая ціш у полі...
І толькі вецер
Жоўтыя лісты
Разносіць з рогатам
На задуменных гонях,
Як старасьць моладасьці
Выцьвіўшыя сны.

Калі-ж, калі,
Калі у ціш нямую
Сталёвыя
Засьвішчуць салаўі,
І новы сьпеў
І радасьць закрасуе
Над дываном
Засмучаных далін...

Прашла вясна
Як многа тысяч вёсен,
Прашла і згінула
Крыклівым журавом,
І зноў каса
Над пожнямі галосіць
І ціха шэпчуцца
Калосься пад сярпом.

Сыпнула восень
Рыжымі кудрамі.
Павісьлі сінія
Туманы на раку.
І зноў цапы
Драўлянымі зубамі
Ляніва шастаюць
Салому на таку...

Адплацце гусі
Сум над балатамі,
Рэссыпце жалабу
Ў лілёвай ночы сьцень.
Бо гіне ноч
Над любымі палямі
І змрокі чорныя
Раджаюць новы дзень.

ІХ—1906 г.

Сяджу адзін... сягоньня я адзін...
Мярцьвеюць мокрыя за вокнамі пацёмкі.
У сэрцы тысячы абшчыпаных асін,
А думкі блудныя дэпешы бяз пуцёўкі...
Сяджу адзін... сягоньня я адзін.

Лісты, лісты!. кляновыя лісты
Учора золатам дарогу спавівалі.
У карэце мар скакалі я і ты.
Сівыя ветры ў просінь раздувалі
Лісты пажоўклыя, кляновыя лісты.

І вяне слоў няскончаны вянок...
Нямая ноч рассыпала пацёмкі,
Любімы клён за брамаю абмок,
Пранеслась ты дэпешай бяз пуцёўкі,
І вяне слоў няскончаны вянок,

Шумяць лісты... кляновыя лісты...
Сівы туман павесіўся на тыне .
І хочацца так мне—
Заплакаць ў гэту стынь,
І на жыцьцёвай выцьвіўшай даліне
Губляць лісты, кляновыя лісты.

Сяджу адзін... сягонья я адзін...
Мярцьвеюць мокрыя за вокнамі пацёмкі...
У сэрцы тысячы абшчыпаных асін,
А думкі блудныя дэпешы бяз пуцёўкі.
Сяджу адзін... сягонья я адзін...

ПАД ШУМ ВЕТРУ

Верас сплёў залатыя вянкі,
Чорны бор зажурыў свае бровы,
І галосцяць тугой ветракі
Ў жоўтых завеях любай дубровы.

Сумна мне!.. ў ціхай казцы лістоў
Чую нешта, таёмнае чую:
Быццам коні—пад сьвісты вятроў
Панясьлі ад мяне дарагую.

Што-ж,
Пазвоняць на ростань лісты,
Пагалосцяць імжою застрэшшы,
А ў бялёсы туман журавы
Прачытаюць апошнія вершы.

Пасумуюць кляны ля вакна,
Ветры буйныя смуту разгоняць..
Нашых дзён залатая вясна
Не пакіне ў душы комсамоліць.

Нашых дзён залаты пераліў
Панясе мяне ў далеч нямую,
І між сініх жыцьцёвых далін
Напаткаю яшчэ дарагую...

Верас сплёў залатыя вянкi,
Чорны бор зажурыў свае бровы,
І галосяць тугой ветракі
Ў жоўтым золаце любай дубровы

ЗАЅІМАК

Мёрзлы месяц з-за гор васількамі
Перасыпаў вазёрную сіль.
Стыне ўсё...
Ледзянымі сярпамі
Вышла восень рабіну касіць.

Тоўпы зор сьнегавым пералівам
Разматалі ў палёх павады.
Быццам коні з намылінай грываі
У пацёмках застылі сады!

Хтосьці там, у шырокім прывольлі,
Дзе узмежкі гараць серабром
Засьпяваў пра шырокае поле,—
Засьвістаў ледзяным салаўём...

Эх, як рвецца душа у прасторы,
Штосьці хочацца вечна кахаць,
І дзічае радасьці зоры
Ў ледзяных перазвонах зьбіраць.

Мёрзлы месяц з-за гор васількамі
Перасыпаў вазёрную сіль
Стыне ўсё...
Ледзянымі сярпамі
Вышла восень рабіну касіць.

* * *

Белыя паляны, белыя гаі...
Пчолы ледзяныя кружацца ў гальлі,

Кружацца раямі, сыплюцца на дол,
Апушылі хвёк срэбраны прыпол.

А з-за лесу-гаю скача па лугах
Хтосьці незнаёмы ў ледзяных санях.

З сіняватых даляў, з сіняватай цьмы,
Хтосьці навевае залатыя сны.

Месяц кучаравы, між сівых завей
Блудзіць над барамі, блудзіць, як зладзей.

Хай галосяць ветры ў цемені начной;
Сядзем, дарагая, пасядзім з табой.

Раскажы мне шчыра, праўду раскажы,—
Хто ў чароўных вочах зоры патушыў?!

Хто замёў сьнягамі у душы вясну?
Сэрца хто параніў.—вымяў цяплыню?!

Хто расьпяў з каханьнем сэрца на крыжы, —
Раскажы мне праўду, — любая скажы?!..

І маўчаць пацёмкі... любая маўчыць..
Ледзянеюць словы і душа баліць..

Белыя паляны, белыя гві
Пчолы ледзяныя кружацца ў гальлі.

І мярцвеюць змрокі між сівых завей;
Прытуліся бліжай, сэрца абагрэй..

ПЕСНЯ АБ ДРУЖБЕ

Верасьнёвая ноч.
Яркім золатам неба засыпана;
Сізы вэльм апрануў небасхіл
Эх, ты ноч!
Колькі думак рассыпана
Ў гэту зорную любую сіль...

Буду пець,
Буду пець я да сьвету
Гэтай песьняй ня выхмяліць чар;
Многа песень ў душы не дапета
Многа ў багну рассыпана мар.

Многа дружбы разьвеяна ружай
Многа ў дружбе рашчокана дзён,
Але ў рэшце ад шчырае дружбы
Не замоўкне ў душы перазвон.

Ў гэту ноч, калі сьвецяць зарніцы,—
Сьняць гаі верасьнёвыя сны
У душы як ў забытай капліцы
Па далёкаму плачуць званы.

Верасьнёвая ноч.
Яркім золатам неба засыпана,
Сізы вэльм апрануў небасхіл.
Эх, ты ноч!
Мая дружба рассыпана
Ў гэту зорную любую сіль.

НА ЗАРЫ.

На зары іскрыцца сьнег сыпучы
І мароз пушысьцей на зары...
Калі пройдзены абрывістыя кручы
Перайдзём драмучыя бары.

На зары і радасьць пунсавее,
І мінорней скрыпак пераліў...
Запрагае ў казачныя шлёі
Маладое сонечныя дні...

Перайдзём застыўшыя даліны,
Перастанем верыць міражам;
Будзем знаць сапраўдныя пуціны
К дарагім далёкім маякам.

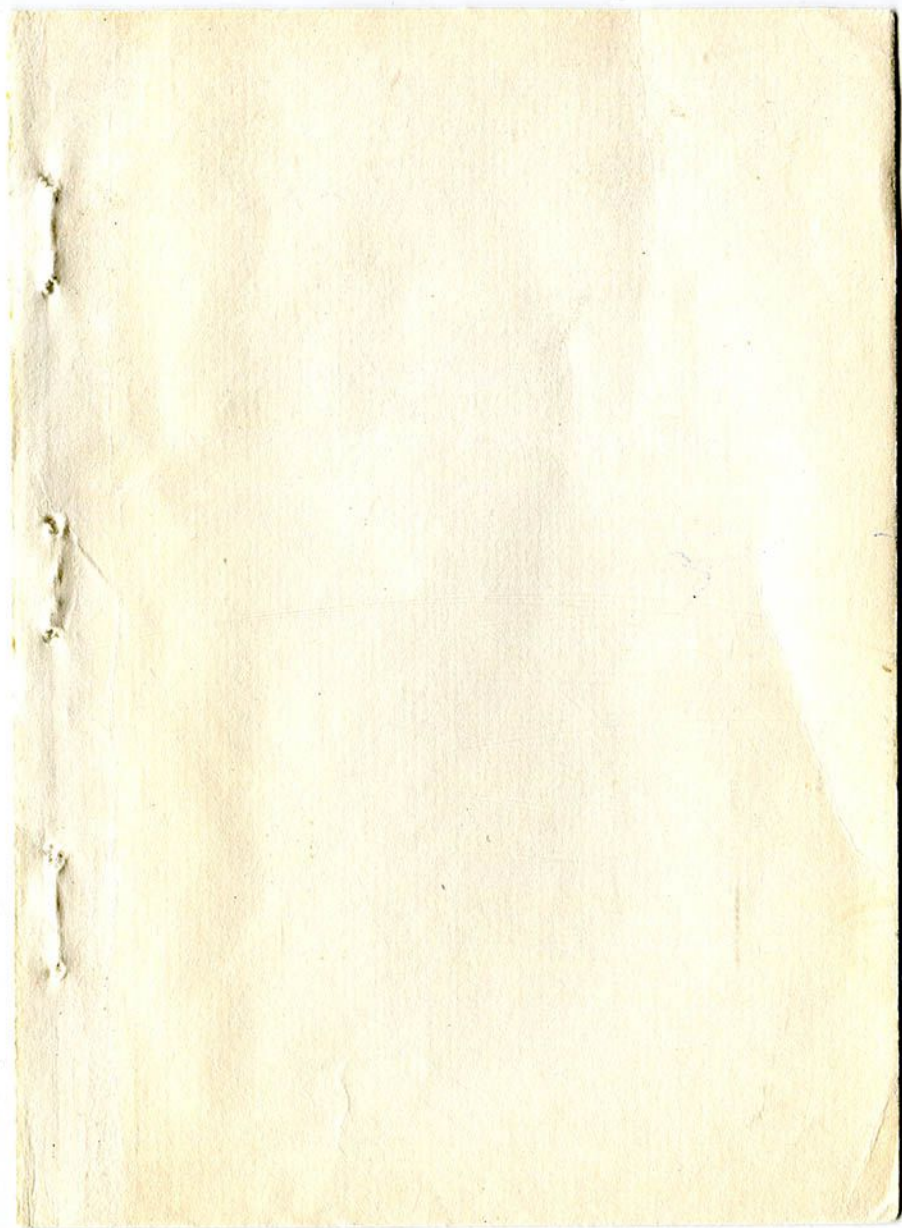
Застанецца той за рубяжамі
Хто ў глухіх асьнежаных палёх
Вечна жыў сьляпімі міражамі
І блудзіў заўсёды без дарог.

На зары іскрыцца сьнег сыпучы
І мароз пушысьцей на зары...
Калі пройдзены абрывістыя кручы
Перайдзём драмучыя бары.

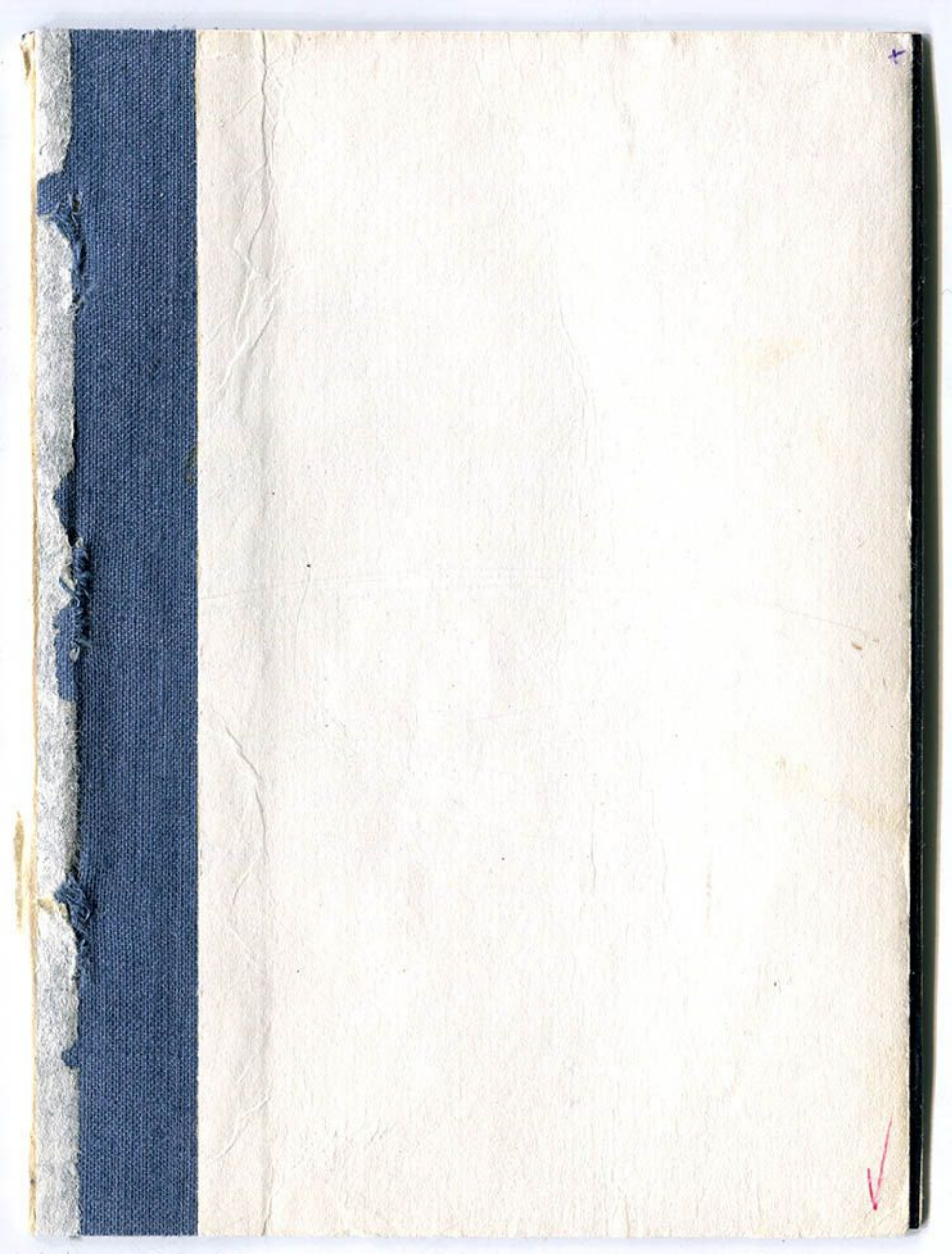
На зары паблэкшыя начніцы
Скрыжавалі войстрыя мячы,
Але наша раньне серабрыцца,
Нашым зоркам граюць скрыпачы.

На зары і радасьць пунсавее,
І мінорней скрыпак пераліў...
Запрагае ў казачныя шлеі
Маладое сонечныя дні.

Бел. 811111
Дугамат.
Бел. сәдзек
1994 г. . . .

B0000002479499